

da han ogsaa kan drages til Ansvar, hvis han feiler i ikke at bruge Magt, maa Straffen ordentligviis være lempelig.

Om Følgerne bør tilregnes ham, bør bedømmes efter de Omstændigheder, som fandt Sted, da Beslutning skulde tages. Hvis det endog efter disse „har været aabenbart“, at Magts Anvendelse var ubesøiet, kan Tellen ligge i et urigtigt Dmndomme, og derfor kunne Følgerne ikke altid tilregnes som forsættelige. Med sidste Punktum jfr. den almindelige Straffelov §§ 87, 95 og 96.

Til § 142.

Her kan sjelden være nogen Tvivl om Handlingens Ulovlighed, og paa Grund af de farlige Følger for Riget, som Gjærningen kan medføre, maa Straffen kunne blive betydelig. Enkelte Militairlove bestemme endog ubetinget Livsstraf.

Til § 143.

Her ville kunne komme til Anvendelse den almindelige Straffelovs §§ 107 og 141. At her kun omtales Forbrydelser imod de borgerlige Love, er grundet deri, at der, naar Straffen er bestemt i den militaire Straffelov, allerede i vedkommende Bestemmelse vil være taget Hensyn til den i denne § omhandlede Omstændighed, jfr. §§ 136, 138 og 153.

Til § 144.

Denne § svarer til de lignende Bestemmelser i den almindelige Straffelovs §§ 125, 128 og 141.

Til § 145.

Denne Forkrift, der er overeensstemmende med Kr. Art. Br. af 1752 § 589, af 1756 § 647 og Pl. 17de Marts 1818, kan vel faae Anvendelse ogsaa imod civile Personer, men synes dog at burde indtages her, da den nærmere begrænses Ansvarret efter § 144 og staar i samme Forhold til denne § som § 133 til § 132.

Til § 146.

I denne og følgende §§ omhandles For-

brydelser, der udelukkende og fornemmelig begaaes i Krigstid imod fjendtlige Undersaatter. Bestemmelserne ere forsaavidt Bemærkninger i eller Undtagelser fra den almindelige Regel i § 6.

Til § 147.

Bed Bestemmelsen er taget Hensyn til, at der hos Krigerne lettelig opstaaer den Tanke, at de ere berettigede til at tilegne sig det nævnte Gods.

Til § 148.

Meget strenge Bestemmelser for dette Tilfælde findes i de militaire Love og skulle tjene til Beskyttelse saavel for Landets egne som for fjendtlige Krigere.

Til §§ 149 og 150.

Skjøndt Loven bør beskytte ogsaa de fjendtlige Undersaatter imod Plyndring, pleier dog en ringere Straf at bestemmes end for Røveri i Almindelighed, da Handlingen ofte bliver mindre strafværdig paa Grund af de Savn, der foranlediges samme, og det ikke altid er let for Krigeren at skjelne mellem det Lovlige og Ulovlige. Men naar Plyndringen antager en for Indvaanernes Person særdeles farlig Charakter, bør de sædvanlige Straffe indtræde (§ 150), i hvilket Tilfælde ogsaa den almindelige Straffelovs § 246 vil komme til at gjælde, og skeer Plyndringen af flere i Forening, kan den ved den Oplosningstilstand, som derved kan foranlediges, blive farlig for vor egen Krigsmagts Sikkerhed, og derfor pleier Straffen at skærpes i det Mindste for Hovedmændene, og tværtimod overlades det den Høistbefalende efter Omstændighederne at træffe extraordinair Foranstaltning derimod (§ 62).

Til § 151.

Naar der sættes en formindsket Straf for Plyndring i et fjendtligt Land, synes der ogsaa at burde gives Bemyndigelse til noget at lempe den almindelige Straf for Tyveri og Ran, naar disse Forbrydelser begaaes i fjendtligt Land, og navnlig har man troet, at man ikke burde skjelne mellem simpelt og grovt Tyveri, og at Reglerne om gjentaget Tyveri burde